

23. jan. 1976 kl. 10:30 er mætt hjá rannsóknarlögreglunni í Svk. sem vitni í máli þessu í Pöngelsinu við Síðumúla, Erla Bolla-
dóttir nú til heimilis að Stóragarði 29 hér í borg síni 32138,
född 19. 7. 1955 í Svk.

Eftir að mættu hefur verið gerð ljós vitnaskylda skýrir hún
frá eftirfarandi: Mérna ~~hefur xxxxxxxx~~ hjólað ljóset, að tilefni yfir-
hoyrslu þessar er sú, að rannsóknarlögreglan telur hugsanlegt, að
ég mundi geta veitt einhverjar upplýsingar varðandi atvik það, er
Geirfinnur Kinnarson hvarf í og síðast spurðist til í Keflavík að
kvöldi þess 19. nóv. 1974. Þá ~~er~~ hefur mér verið kynstur réttur minn
til þess að neita að bera vitni, þar sem vitnisburður minn gæti orðið
núðun vandamönnum mínum í óhag. Drátt fyrir það ætla ég að skýra
frá því, sem ég tel mig vita um hvarf Geirfins.

Ég var að kvöldi dags stödd við sankomuhúsið Klúbbinn við Borg-
artún hér í borginni og var þáverandi samþýlismaður minn Sævar
Gleiselski þar einnig. Á þessum tína höldum við Sævar til frust
í íbúð, sem við höfðum á leigu að Hjallavegi 31, eða heima hjá móður
Sævars að Grýtabakka 10. Ekki man ég hversvegna við Sævar vorum
stödd saman við SKlúbbinn þetta kvöld, en eitt er ég viss um, að
höfðum ekki verið að skemmta okkur. Ekki veit ég hvað klukkan var,
en sum var verið að hleypa gestum inn í húsið, svo ekki getur hún
hafa verið orðin 23:30. Þarna utan við Klúbbinn settumst við Sævar
upp í íðlkabifreið, sem mér í fyrstu fannst vera leigubifreið, enda
sat maður undir stýri hennar. Ekki man ég hvort annar maður sat
við hlið Okumansins, en slíkt er hugsanlegt. Síðan var ekið af
stað án þess að ég eða Sævar segðum neitt til um hvert halda skyldi
og fannst mér, eins og þetta væri allt fyrirfram ákveðið. Ekið var
hóðan út úr borginni og áleiðis ~~um~~ til Reykjanes Hafnarfjarðar. Ég
hugsaði þá ekki neitt sérstaklega um það hvert verið væri að fara,
nema ferðinni væri heitið til Hafnarfjarðar, þótt svo ég ekki vissi
um neitt erindi okkar Sævars þangað. Við Sævar sátum ein í aftur-
seti bifreiðarinnar og sat hann mjög nálægt hurðinni hægra megin,
en ég um það bil í miðju sætinu. Ekki var númið staðar í Hafnar-
firði, heldur ekið í gegnum bæinn og inn á Reykjanesbraut sunnan
við hann og stefnt í átt til Keflavíkur.

Á leiðinni til Keflavíkur, þá hélt Sævar allan tímann í aðra
hendina á mér og virtist ekki vilja sleppa henni, því ég reyndi
oftar en einu sinni að draga að mér hendina, en hann sleppti ekki.
Á leiðinni til Keflavíkur áttu sér stað samræður milli Sævars og

Skumannsinsu, en ekki nan ég þar neitt orðréttar. Ekki nefndu þeir nein nöfn, en ég fékk það fljótlega á tilfinninguna, að það væri að stytta mér aldur og væri forðalagis meðal annars farið í þeim tilgangi. Virnig talaðu þeir um, að nanni væri að stytta aldur með því að fara með hann út á sjó undir því yfirskini, að sækja eitthvað. Ekki var nafn þessa manns nefnt, en talað um, að Skumaðurinn og bróðir minn Einar Sellaason hefðu báðir reynt að koma vitinu fyrir saminn með því að bjóða honum peningagreiðslur. Það hafði ekki verið árangur, maðurinn væri bara með "stala", og því þyrfti að láta hann hverfa.

Ekki er ég viss um af hvaða tegund bifreið þessi var, sem Sævar fóru þetta kvöld í til Keflavíkur, en sætin í henni voru mjög mjök og þægilegt að sitja í þeim. Þá nan ég eftir því, að hær hraðsnelir bifreiðarinnar var nokkuð sérkennilegur. Hann var kantastur og stóð nokkuð hátt upp úr mælaborðinu framan við skusanninn. Það var eins og aðla í mælinum og steig hún lóðrétt, þegar hraðinn var aukinn. Sólun var grunn eða ráuð á litinn og efri andi hennar eins og skáskorinn, þannig að hann myndaði mikið óþæg. Hraðsnelir sem þennan tel ég, að ég myndi þekkja aftur ef ég sá hann. Frekar en þetta get ég ekki lýst bifreiðinni með neinri vissu.

Þegar til Keflavíkur kom, þá var bifreiðin stöðvuð niður undir flöðarmáli. Þar var hryggja ein bryggja og til hliðar við hana skammt frá, nokkuð háir klettur eða hærur í sjó fram. Ég get ekki gert mér grein fyrir hvaða leið við ákum um Keflavík, áður en við stöðvuðum á þessum stað. Flöðarmálið ^{til hliðar} þarna við bryggjuna var með eða samdur, en ekki steyptur kantur eins og venjulega er í höfnum. Ekki tel ég mig geta lýst með orðum nánar umhverfinu, nema leiðin að bryggjunni lá dálítið niður í móti, í það minnsta var það fyrst í stað á fótinn, er ég fór af staðnum rétt á eftir. Nú þegar bifreiðin var stöðvuð, þá fór Skumaðurinn fyrstur út úr henni og gæðik að ég þá fyrst hær í andlit honum og var það Magnús Leópnason, sem er forstjóri eða eitthvað svolíðis í Klúbbnum. Ekki er ég viss um nema ég hafi fyrr á leiðinni verið blánn að gæra mér grein fyrir hver Skumaðurinn væri. Magnús fór út úr bifreiðinni með þeim mælun, að Sævar skyldi gæta mín og þankaði Sævar því.

Þarna á staðnum voru fyrir aðrar bifreiðar, Ég og fleiri menn. Ég nan fyrir vist eftir rauðri fólkbifreið, sem gæti hafa verið

bifreið T800ur míns, og ég man eftir stórrri vendibifreið, sem stóð á bryggjunni rétt upp undir flöðarmálinu. Þetta var bifreið með sama sniði og V8-vendibifreiðar, svokölluð ráðbrauð, nema miklu stærrri. Ég held hún hafi verið ljós á litina, þó er ég ekki viss um það. Bifreiðin sneri framandanum að landi og voru framrúðurnar stórar, en hliðarrúðum man ég ekki eftir fram yfir rúður á móts við framsæti. Mér fannst endilega, að maður væri í bifreiðinni. Þarna var dimmt og því erfitt að greina nákvæmlega, nema það, sem skammt var frá manni. Þáttur lá utar við bryggjuna, en ekki get ég gert mér fyllilega grein fyrir hvernig hann leit út, ég held helst, að þetta hafi verið nokkuð stór "trillubátur" með stýrishúsi.

Þarna í flöðarmálinu og rétt ofan við það **sá ég alla 7m menn**, það er eftir að Magnús og Sævar voru báðir komnir út úr bifreiðinni, en Sævar fór út rétt á eftir Magnúsi. Ég Bifreið sá, sem kom í stöð ofan við fjöruna og til hliðar við bryggjuna og sneri framsæti að henni. Bryggjan var því svo lítið á vinstri hönd, þegar maður sat í bifreiðinni. Rétt skáhalt framan við bifreiðina til vinstri stöðu þeir Sævar og Magnús á tali við einhvern þriðja mann, sem ég ekki þekkti. Lengra frá og meira til hliðar við bifreiðina var einn maður, sem ég heldur ekki þekkti. Þriðja manninn þekkti ég ekki heldur, en hann stóð enn ~~lengra~~ lengra frá bifreiðinni en hinir í svipaða stefnu og þeir Sævar, Magnús og sá, sem þeir voru að tala við. Skáhalt framan við bifreiðina í fjörunni til hægri stöð minar bróðir minn og enn lengra til hægri, en fjór sjávarmálinu stöð Kristján Viðar Viðarsson. Eftir það, sem ég hafði heyrt af samræðunum í bifreiðinni á leiðinni, þá hæfði ég það á tilfinningunni, að það væri Kristján Viðar, sem ætti að sjá um mig, en maðurinn, sem var á tali við þá Magnús og Sævar, væri sá, sem hafði verið með "stálana" og ætti að hverfa.

Mennirnir virtust eitthvað uppteknir af hvorum öðrum eða einhverju og bentu út í loftið. Ég var nú orðin mjög hædd og fór út úr bifreiðinni, en reyndi að gera það þétt, að ekki yrði eftir því tekið, og tókst það. Enginn virtist taka eftir því, að ég var ekki lengur inni í bifreiðinni, eða hafa nokkuð við það að athuga. Ég fór nú að fikra mig frá bifreiðinni og í átt frá mönnum og gekk aftur á bak. Þegar ég var kominn spölkorn frá þeim, þá tók sneri ég mér við og tók til fótanna í burtu. Ekki get ég gert mér grein fyrir hvert ég hljóp, enda hugsaði ég um það eitt

af komast sem lengst á brott og fela mig. Fyrst var leiðin aðeins á fótinn, & en svo kom ég á jafnaléttu. Nú varð fyrir mér eitt-hvert hús, sem var opið og fór ég þangað inn til þessa að leita að felustað. Þarna inni sán ég, að var eitthvert timburdrasl og faldi ég mig átt í horni. Ég get ekki gert mér ljósa grein fyrir hverskonar hús þetta var, en þetta gæti hafa verið hús í byggingu, eða eitthvert geymaluhúsnæði. Ekki get ég gert mér grein fyrir hversu lengi ég lá þarna í horninum en það skipti örugglega klukkustundum. Mér leið svo illa, að ég kastaði upp.

Í þessum felustað minn yfirgaf ég svo ekki fyrr en ég varð þess vör, að einhver unferð var orðin. Ég get ekki gert mér grein fyrir í hvaða átt ég nú gekk, en mér tókst að stöðva bifreið, sem mér fannst koma úr suðurátt og var það á malarvegi. Þetta var Moskvič-fólksbifreið af eldri-gerð og búkusaðurinn fallorðinn maður. Hann var ræðinn og skildi mig á honum, að hann væri Venisammasýngur, sem hefði fluttst til fastalandsins eftir eldgerð í Ljón. Ekki man ég nákvæmlega hvaða skýringu ég gaf menninum á ferðum mínum, eða hvort ég gaf honum einhverja skýringu, þó minnir mig, að ég hafi talað um að starfa í frystihúsi í Grindavík. Hvernig sem það var, þá fór ég úr bifreiðinni við vaganót Reykjanesbrentar og Grindavíkurvegar. Þar stöðvaði ég svo stóra vörufluttingsbifreið, sem á leið hingað til borgarinnar, ~~þá kom ég til Hafnarfjarðar~~ eða Hafnarfjarðar, allavega fekk ég far með þessari bifreið til Hafnarfjarðar, en frá Hafnarfirði tók ég svo almenningsvagn hingað til borgarinnar.

Hér fór ég í íbúð okkar við Hjallaveg og dvaldi þar um daginn. Svavar kom þangað heima einhvern tímann síðari hluta dagsins, eða um kvöldið. Hann vilði fá að vita hvar ég hefði verið og hvort ég hefði farið og eitthvað talaði hann um, að ég hefði ekki verið heima, þegar hann kom heima. Ekki sán ég hverju ég svaraði honum.

Resta dag eða þannsta, þá sán ég eftir því, að farið var að ljúsa eftir Geirfinni ^{þingarsvili} ~~þingarsvili~~, sem horfið hefði í Keflavík. Fyrst í stað setti ég hvarf hans ekki í samband við ferð mína til Keflavíkur, en þegar ég fór að hugsa nálíð betur, þá komst ég að þeirri niðurstöðu, að Geirfinnur myndi hafa verið maður sá, sem átti að láta hverfa. **Ekki þekkti ég þó af myndum í fjöl-**

miðlum af G. Geirfinni, hann sem heinn þeirra manna, sem ég ná niður við sjóinn í Keflavík. Mitt er annað, að hann gæti samt sem áður ~~við~~ vel hafa verið einn þeirra, þótt svo ég þekkti hann ekki aftur á mynd, vegna þess hversu dimmt var á staðnum.

Aldrei tóluðum við Sævar beinlínis um þessa ferð til Keflavíkur, eða ~~hvað~~ hvað þar hefði skeð, en ég man eftir því, að Sævar talaði oft um það, að svona færi fyrir mönnum, sem væru með "stala" eða væru að skipta sér af því, sem þeim kæmi ekki við, og átti þar við hvarf Geirfins. Um hálfum nónuði eftir ferðina til Keflavíkur, þá fór ég til "aspmannahafnar og þangað kom svo Sævar ca. 10 dögum síðar. Ég var hræinlega orðin svo hrædd, því ég hafði það ein- hverna veginn á tilfinningunni, að einhver vildi ryðja mér úr vegi. Þá hafði mér þó verið hótað neinu.

Yfirheyrslu leud kl. 13:30.

Upplesið, staðfest:

Erla Bolladóttir
Erla Bolladóttir

Tottar:

Sigríður V. Einarsson
Sigríður V. Einarsson

Guðmundur Guðmundsson
Guðmundur Guðmundsson

Einar Björnsson
Einar Björnsson

E. H. Björnsson
E. H. Björnsson
Lögreglum.